

Yaşam Kaynağım DOĞA

*Mutlu yaşamak için doğanıza
kulak verin.*

Sayı 1

Doğadaki Son Çocuk

*Bir çocuk vardı, her gün evden çıkar,
Ve ilk gördüğü şey neyse ona dönüşürdü.
O şey onun parçası olurdu; gün boyunca ya da
günün bir kısmında,
Ya da yıllarca ya da uzun yıl döngüleri boyunca.

Baharın ilk leylakları parçası oldu bu çocuğun,
Ve çimenler ve beyaz ve kırmızı sabah sefaları ve
beyaz ve kırmızı yonca,
ve sinek kapan kuşunun şarkısı,
Ve Üçüncü ayın kuzuları ve domuzun pembe-minik
yavruları, ve kısırağın tayı ve ineğin buzağısı ...*

Walt Whitman

Bu yazıyı bir gün dahi bekletmemin mümkün olmadığını üzülerek görüyorum. Çocuklar için üzülüyorum. Onların yaşadığı bizim çocukluğumuza hiç benzemeyen, tatsız tuzsuz bir çocukluk. Herhalde, büyüdüklerinde de çocukluğa dair anlatacak tek bir güzel hikayeleri olmayacaktır. Her yerde göz altındalar. Kulakları hep kendilerini engelleyen sözcüklerle dolu: “Koşma düşersin”, “Kaydırdaktan kayma, yükseğe çıkma”, “Dokunma üstün kirlenir”, “Çimenlerin arasına girme kene sokar”; kısacası, bizden tek duydukları *yapma, dokunma, koklama, merak etme, inceleme*; onlar için tek bir mesajımız var: mümkünse *YAŞAMA*.

İnsan duyularını kullanarak ve içinde bulunduğu mekanda hareket ederek dünyayı algılar. Yaşadığı yeri tanimasının tek yolu budur. Oysa, biz çocukları o kadar engelliyoruz ki yaşadıkları yeri tanımak yerine hiçbir şey yapmamayı ya da sanal alemde gezmeyi tercih ediyorlar.

İşte bizim engin, yabanıl, inleyen anamız Doğa, bir leopar gibi, olanca güzelliğiyle, çocuklarına olanca şefkatiyle, yayılmış her yere. Ne var ki çok zamansız kesildik memesinden ve toplumun, yani insanın sadece insanla ilişki kurduğu o kültürün içine düştük.

Henry David Thoreau

Hayvan Nevrozu

Prof. Dr. Ziya Selçuk
Radikal, 30/05/2011

Yazının devamı.

Çağımızın hastalığı olarak nitelenen nevroz, genellikle bunalım ve bedensel yakınmalarla beliren, yersiz, aşırı tepkilerin verildiği ruhsal kaynaklı sinir hastalığı şeklinde tarif edilir. Nevrotik davranışların kökeninde kaygı yatmaktadır. Ünlü psikiyatrist M. Erikson hayvanlarda da benzer problemlerin olabileceğinden bahsederken şu ifadeyi kullanır: “İnsanla karşılaşmayan hiçbir hayvanda nevroz görülmez.” Evcil hayvanlar, sınırlı alanlarda, sınırlandırılmış hareket olanakları yüzünden doğalarından uzaklaşmaktadırlar. Bunun sonucunda tikler, kaşıntı ve iniltilere varan garip davranışlar gösterebilmektedirler. Evin içinde sadece birkaç konuda bile sınırlandırılan hayvanlarda nevroz gözlenebilirken çocuklarımıza neler yaptığımızı düşünmek bile korkutucu! Doğadan uzak, apartmanlara sıkıştırılmış, hiç istemedikleri şeyleri en iyi şekilde yapmak zorunda olan çocuklarda nevrozik bozukluklar giderek artıyor. Çok farklı özelliklere sahip çocuklardan aynı sınav başarısının beklenmesi bu artışın temel nedenlerinden biri.

Bir doğa gezisi sırasında beş yaş çocuklarından büyük bir kısmı toprağa oturmayıp ağaçlar arasında oynamayı şiddetle reddedince durumun çok vahim olduğunu anladım. İnsanın canlılar sınıfı içinde hayvanlardan ayrı bir yere konmaya çalışılmasını hep çok aciz bir çaba olarak görmüşümdür. İnsan, kabul etseniz de etmeseniz de bir hayvan olarak diğer canlıların temel anlamda ihtiyaç duyduğu şeylere tartışmasız ihtiyaç duyar. Bunların arasına doğayla bir arada olma ihtiyacını koymamak ve daha da üzücüsü, insanın yaşadığını hissedebilmesi için bol televizyon ya da bilgisayar ekranı temasını yeterli görmek, sonuçta bizleri şiddetli mutsuzluklara ve ciddi ruhsal sorunlara itecektir. Bu sorunlardan ve çözümlerinden bahsetmeye devam edeceğim. Bu ilk sayımızda, havanın güzelliğini de fırsat bilerek, sizleri çocuklarınızla beraber dışarı çıkmaya çağırıyoruz. Doğayı ciddiye alın.

Arzu Aydoğan